13/10/2019

Ο χειροτονητήριος λόγος του νέου Μητρ. Καλαβρύτων

/ Επικαιρότητα

Ο χειροτονητήριος λόγος του νέου Μητροπολίτη Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Ιερωνύμου

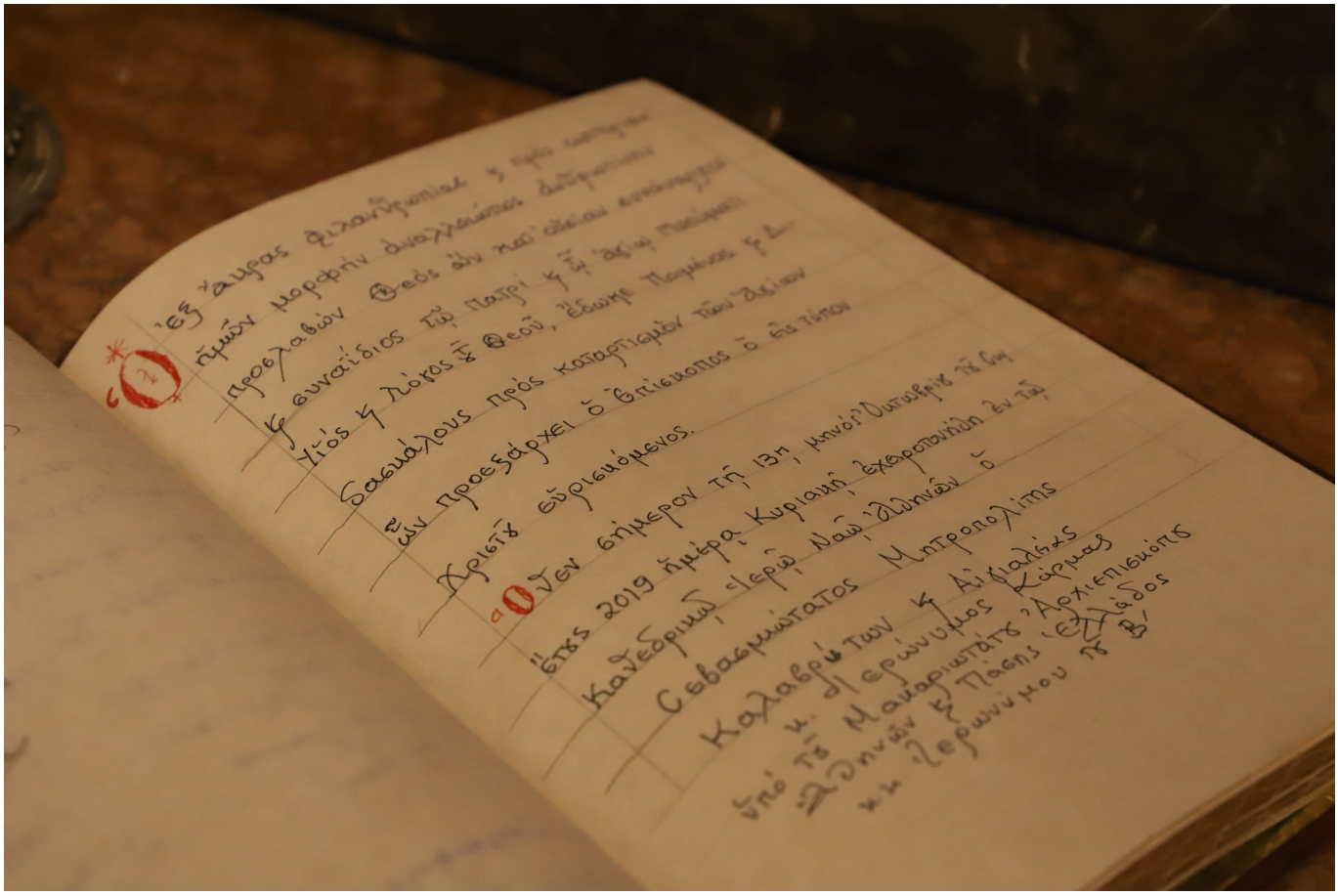

Δείτε ολόκληρο το βίντεο με τον χειροτονηστήριο λόγο:

Ἀρ-χι-ε-πί-σκο-πε Ἀ-θη-νῶν καί πά-σης Ἑλ-λά-δος κ. Ἱ-ε-ρώ-νυ-με, σε-πτέ Προ-κα-θή-με-νε τοῦ ἱ-ε-ροῦ Συν-θρό-νου τῆς κα-θ’ Ἑλ-λά-δα ἁ-γι-ω-τά-της τοῦ Χρι-στοῦ Ἐκ-κλη-σί-ας,

– Σε-βα-σμι-ώ-τα-τε Μη-τρο-πο-λί-τα ἀ-πό Κα-λα-βρύ-των καί Αἰ-γι-α-λεί-ας

κ. Ἀμ-βρό-σι-ε,

– Σε-βα-σμι-ο-πό-θη-τε τῶν Ἱ-ε-ραρ-χῶν χο-ρεί-α,

– Τί-μιον πρε-σβυ-τέ-ριον, Χρι-στοῦ δι-α-κο-νί-α, Ὁ-σι-ώ-τα-τες Μο-να-χές, Ἀ-ξι-ό-τι-μοι ἐκ-πρό-σω-ποι τῶν πο-λι-τι-κῶν, αὐ-το-δι-οι-κη-τι-κῶν, στρα-τι-ω-τι-κῶν καί λοι-πῶν ἀρ-χῶν καί ἐ-ξου-σι-ῶν,

– Ἐλ-λο-γι-μώ-τα-τοι κ. κα-θη-γη-ταί,

– Λα-έ τοῦ Κυ-ρί-ου εὐ-λο-γη-μέ-νε.

***«Τίς εἰ-μί ἐ-γώ, Κύ-ρι-έ μου καί τίς ὁ οἶ-κος μου, ὅ-τι ἠ-γά-πη-σάς με ἕως τού-των;»* (Β΄ Βα-σι-λει-ῶν 7,18)**

Πε-ρί-φρον-τις καί πε-ρι-δε-ής στέ-κο-μαι ἐ-νώ-πιόν Σας, τι-μι-ω-τά-τη ὁμή-γυ-ρις, ἰ-χνη-λα-τῶν μέ φό-βον, ἀ-πο-ρί-αν καί θάμ-βος τά πε-ρί ἐ-μέ σή-με-ρον, ἐν Ἐκ-κλη-σί-ᾳ πλη-θού-σῃ, τε-λού-με-να τοῦ Θε-οῦ μυ-στή-ρια, ἐ-πα-να-λαμ-βά-νων ἐκ καρ-δί-ας συν-τε-τρι-μέ-νης καί δι-α-πο-ρού-σης τά τοῦ θεί-ου Χρυ-σο-στό-μου λό-για: ***«Ἆ-ρα ἀ-λη-θῆ τά συμ-βάν-τα πε-ρί ἡ-μᾶς; Καί γέ-γο-νεν ὄν-τως τά γε-γε-νη-μέ-να, καί οὐκ ἐ-ξη-πα-τή-με-θα; Οὐ-δέ νύξ τά πα-ρόν-τα καί ὄ-ναρ, ἀλ-λ'- ἡ-μέ-ρα ὄν-τως ἐ-στί καί ἐ-γρη-γο-ροῦ-μεν ἅ-παν-τες; Και τίς ἄν ταῦ-τα πι-στεύ-σει-εν, ὅ-τι ἡ-μέ-ρας οὔ-σης, νη-φόν-των ἀν-θρώ-πων και ἐ-γρη-γο-ρό-των, μει-ρα-κί-σκος εὐ-τε-λής καί ἀ-περ-ρι-μέ-νος πρός ὕψος ἀρ-χῆς ἀ-νη-νέ-χθη το-σοῦ-τον;»* (Ἰ. Χρυ-σο-στό-μου, Ὅ-τε πρε-σβύ-τε-ρος προ-ε-χει-ρί-σθη….)**

Ταῦ-τα καί τοια-ῦτα, ἐν φό-βῳ καί τρό-μῳ, δι-α-λο-γι-ζό-με-νος πα-ρί-στα-μαι σή-με-ρον ἐ-νώ-πιόν σας ὑ-πα-κού-ων, εἰς τήν φω-νήν τοῦ Κυ-ρί-ου μου, τοῦ κα-λέ-σαν-τός με εἰς τοῦ-το τό ὑ-περ-μέ-γι-στον ἐκ-κλη-σι-α-στι-κόν λει-τούρ-γη-μα, τῆς πα-να-γί-ας δη-λο-νό-τι Ἀρ-χι-ε-ρω-σύ-νης, νο-ου-μέ-νης κα-τά τόν θεῖ-ον Συ-με-ών Ἀρ-χι-ε-πί-σκο-πον Θεσ-σα-λο-νί-κης «ὡς δῶ-ρον ἴ-διον καί μό-νον ἔρ-γον Θε-οῦ». Με-τά δέ-ους πολ-λοῦ ἐ-νω-τί-ζο-μαι τῆς θεί-ας ἐ-κεί-νης ἐκ-φαν-το-ρι-κῆς φω-νῆς λε-γού-σης τό «ἀ-νά-βα ὧ-δε», εἴ-σελ-θε εἰς τόν γνό-φον τῆς θε-ο-πτί-ας, πο-ρεύ-ου πρός τήν ἄρ-ρη-τον φω-το-χυ-σί-αν τῆς Πεν-τη-κο-στῆς, ἐ-πεί «πρός τό φῶς ὁ-δη-γεῖ ὁ ἀρ-χι-ε-ρεύς, ἐκ-μι-μού-με-νος Χρι-στόν τό φῶς τοῦ κό-σμου….καί πρός αὐ-τόν ἄ-γει τούς ἐ-πο-μέ-νους αὐ-τῷ». Ἡ φω-τι-στι-κή καί τε-λει-ω-τι-κή τά-ξις τῶν ἁγί-ων Ἀρ-χι-ε-ρέ-ων, «τό δυ-σα-νά-βα-τον τοῦ-το ὕ-ψος» συ-νι-στᾶ τό τε-λει-ό-τε-ρον δῶ-ρον τοῦ Θε-οῦ εἰς τήν Ἐκ-κλη-σί-αν Του καί τόν κό-σμον ἅπαν-τα. Ἐκ τῆς πα-να-γί-ας Ἀρ-χι-ε-ρω-σύ-νης «πᾶν δώ-ρη-μα ἡ-μῖν καί φω-τι-σμός κα-τα-πέμ-πε-ται, καί θε-μέ-λιος αὕ-τη καί ἀρ-χή καί πη-γή δε τῆς εὐ-σε-βεί-ας ἐ-στί καί ρί-ζα.» (Συ-με-ών Θεσ-σα-λο-νί-κης). Θρό-νος Ἀ-πο-στο-λι-κός ηὐ-πρέ-πι-σται ἐ-νώ-πιόν μου σή-με-ρον, θρό-νος Γεθ-ση-μα-νεί-ου ἀ-γω-νί-ας, Σταυ-ροῦ, θυ-σί-ας ἀλ-λά καί Ἀνα-στά-σε-ως, κα-τά-στι-κτος μέν τοῖς μό-λω-ψι ἀλ-λά καί παν-σθε-νουρ-γός, θρό-νος ὑ-ψί-στης εὐ-θύ-νης ἀλ-λά καί ὑ-περ-βαλ-λού-σης τι-μῆς, κα-θώς «καί τάς κλεῖς διά τοῦ Πέ-τρου τοῖς ἀρ-χι-ε-ρεῦ-σι ὁ Χρι-στός ἐ-χα-ρί-σα-το».

Ὁ Ἀρ-χι-ε-ρεύς , ὡς ἔμ-ψυ-χος εἰ-κών τοῦ Θε-οῦ, (ἅ-γιος Νι-κό-δη-μος ὁ Ἁ-γι-ο-ρεί-της), ὡς ἄγ-γε-λος Θε-οῦ, εἶ-ναι ἡ πη-γή παν-τός ἀγα-θοῦ καί πά-σης εὐ-λο-γί-ας κα-θώς «τά πάν-τα δι-’ -αὐ-τοῦ τά τῆς Ἐ-κλη-σί-ας τε-λεῖ-ται» (Συ-με-ών Θεσ-σα-λο-νί-κης). Ἀλ-λά καί δοῦ-λος εἶ-ναι ὁ Ἐ-πί-σκο-πος, δι-ά-κο-νος καί ὑ-πη-ρέ-της Ἰ-η-σοῦ Χρι-στοῦ, ὄρ-γα-νον τῆς θείας χά-ρι-τος, κι-θάρα με-λω-δική τοῦ πα-να-γίου Πνεύ-μα-τος, ποι-μήν, κη-δε-μών καί προ-στά-της τῶν ἀρ-νίων τοῦ Χρι-στοῦ, «ἀ-νά-δο-χος τῶν ὑπ’ αὐ-τοῦ ποι-μαι-νο-μέ-νων ψυ-χῶν» φύ-λαξ, ὁ-δη-γός , «σι-το-δό-τις πνευ-μα-τι-κός», δι-δά-σκα-λος, ἰ-α-τρός, ἐρ-γά-της τῆς Ἐκ-κλη-σίας καί «κα-λός οἰ-κο-νό-μος τῆς ποι-κί-λης χά-ρι-τος τοῦ Θεοῦ». (Α’ Πετ. 4,10). Μέσα στήν ἀ-νε-ξι-χνί-α-στον παν-σο-φίαν καί παν-το-δυ-να-μίαν Του ὁ παν-το-κρά-τωρ Θε-ός ἠ-θέ-λη-σε μέ-σα ἀ-πό τήν ἀ-σθέ-νεια καί τήν εὐ-τέ-λεια «τοῦ ὀ-στρα-κί-νου σκεύ-ους» (Β΄Κορ. 4,7) τοῦ ἀν-θρω-πί-νου πλά-σμα-τος νά ὑ-πη-ρε-τοῦν-ται διά τῆς πα-νι-έ-ρου Ἀρ-χι-ε-ρω-σύ-νης οὐ-ρά-νι-ες ἀ-ξί-ες καί ποι-ό-τη-τες καί ἀ-θά-να-τες ψυ-χές, ὑ-πέρ τῶν ὁ-ποί-ων ὁ μό-νος Κύ-ριος καί Ποι-μήν ἀ-λη-θής καί Δε-σπό-της τοῦ παν-τός ἐ-νην-θρώ-πι-σε, «ἀ-πέ-θα-νεν καί ἀ-νέ-στη». **«Ὢ βά-θος πλού-του καί σο-φί-ας καί γνώ-σε-ως Θε-οῦ! ὡς ἀ-νε-ξε-ρεύ-νη-τα τά κρί-μα-τα αὐ-τοῦ καί ἀ-νε-ξι-χνί-α-στοι αἱ ὁ-δοί αὐ-τοῦ !» (Ρωμ.11,33)**

Διά τοῦ-το σή-με-ρον, Πα-νά-γι-ε Κύ-ρι-ε καί Δέ-σπο-τα τῆς ζω-ῆς μου «κα-γώ ὁ

ἁ-μαρ-τω-λός καί ἀ-νά-ξιος δοῦ-λος Σου *τά με-γα-λεῖ-α τῶν θαυ-μά-των Σου ἐκ-δι-η-γού-με-νος, συ-νε-χό-με-νος φό-βῳ, ἐν κα-τα-νύ-ξει με-τά τοῦ θεί-ου Ἰ-ε-ράρ-χου τῆς με-γα-λω-νύ-μου Θεσ-σα-λο-νί-κης Συ-με-ώ-νος, βο-ῶ Σοι» :* ***«Βα-βαί τοῦ μυ-στη-ρί-ου! τήν τοῦ Θε-οῦ ἐ-ξου-σί-αν καί δύ-να-μιν ἄν-θρω-πος λαμ-βά-νει καί εἰς θρό-νον αὐ-τοῦ τοῦ Θε-οῦ κα-τα-ξι-οῦ-σθαι κα-θῆ-σθαι. Ὤ τοῦ θαύ-μα-τος*** *!» (Συ-με-ών Θεσ-σα-λο-νί-κης, Δι-ά-λο-γος, κεφ. ΣΖ,PG 155,420Α).* Ἡ θε-ο-τί-μη-τος ἱ-ε-ρω-σύ-νη ὡς μυ-στή-ριον μέ-γα ἀ-παι-τεῖ πί-στιν ἀκλό-νη-τον, εὐ-λά-βειαν, τα-πεί-νω-σιν καί σε-μνό-τη-τα. Ὡς κρι-τή-ριον καί ποι-ό-τη-τα ζω-ῆς ζη-τεῖ κα-θα-ρό-τη-τα, ἁ-γι-ο-πνευ-μα-τι-κόν ἦθος καί φό-βον Θε-οῦ. Ὡς μαρ-τύ-ριον προϋ-πο-θέ-τει ἡ-ρω-ϊ-σμόν, αὐ-τα-πάρ-νη-σιν καί γεν-ναι-ό-τη-τα. Ὡς δι-α-κο-νί-α ἀ-με-τά-πτω-τον ἀγά-πην καί θυ-σι-α-στι-κόν φρό-νη-μα. Ἀ-λη-θῶς δέν γνω-ρί-ζω τί ἀπό ὅ-λα αὐ-τά δι-α-θέ-τω... Πι-θα-νόν τί-πο-τα! Ὅ-μως, ὁ-μο-λο-γῶ τήν ἀ-γνήν δι-ά-θε-σίν μου, τήν εἰ-λι-κρι-νῆ πρό-θε-σιν καί τήν ἀ-νι-δι-ο-τε-λήν μου προ-αί-ρε-σιν καί ἀ-πό-φα-σιν νά ἐρ-γα-σθῶ «ὅ-ση μοι δύ-να-μις», ἕ-ως τῆς ἐ-σχά-της μου ἀ-να-πνο-ῆς γιά τήν ἀ-γά-πην Σου Κύ-ρι-ε. Σέ ἀ-κού-ω καί πά-λιν σή-με-ρον, ἰ-δί-ως σή-με-ρον, νά μέ ἐ-ρω-τᾶς τό τρί-τον, καρ-δι-ο-γνῶ-στα Σω-τῆρ μου, ἐ-άν Σέ ἀ-γα-πῶ. Καί ἐγώ ὁ κε-χρια-ῖος δού-λος Σοῦ ἀ-παν-τῶ, ὅ-τι, ἄν καί ἀ-νά-ξιος τῆς δι-κῆς Σου με-γα-λω-νύ-μου ἀ-γά-πης, ἀ-πό τῆς πρώ-της νε-ό-τη-τός μου μέ ὅ-λην τήν δύ-να-μιν τῆς ψυ-χῆς μου σέ ἀ-γα-πῶ.

Μα-κα-ρι-ώ-τα-τε Πά-τερ,

Ἐ-πι-τρέ-ψα-τέ μοι, τήν ἱ-ε-ράν ταύ-την ὥ-ραν, νά συν-τά-μω τόν πτω-χόν μου λό-γον , ὁ ὁ-ποῖ-ος ἀ-δυ-να-τί-ζει ἔ-τι μᾶλ-λον ἐκ-φε-ρό-με-νος ἐ-νώ-πιον σε-πτῶν καί πο-λι-ῶν Ἀρ-χι-ε-ρέ-ων ἐ-χόν-των λι-πα-ράν θε-ο-λο-γι-κήν παι-δεί-αν καί ἁ-γι-ο-πνευ-μα-τι-κήν ἐμ-πει-ρί-αν δα-ψι-λε-στά-την καί νά πε-ρι-ο-ρι-σθῶ εἰς τό νά κα-τα-θέ-σω λό-γους εὐ-γνω-μο-σύ-νης καί εὐ-χα-ρι-στί-ας.

Τήν ἄ-πει-ρον εὐ-γνω-μο-σύ-νην, δου-λι-κήν προ-σκύ-νη-σιν καί ὑ-πο-τα-γήν κα-τα-θέ-τω δο-ξο-λο-γι-κῶς πρός τόν ἐν Τριά-δι προ-σκυ-νού-με-νον Θε-όν, τῶν ἀνελ-πί-στων καί τῶν θαυ-μα-σί-ων Θε-όν, τόν ἀ-ξι-ώ-σαν-τά με τοια-ύτης εὐ-λο-γί-ας, τι-μῆς καί χά-ρι-τος. Τό καρ-δι-ο-στά-λα-κτον δά-κρυ-ον τῆς εὐ-χα-ρι-στί-ας καί τῆς ἀ-πεί-ρου εὐ-γνω-μο-σύ-νης μου ἀ-κο-λού-θως ἐμ-πι-στεύ-ο-μαι υἱ-ο-πρε-πῶς εἰς τε τήν Ὑ-πε-ρα-γί-αν Θε-ο-τό-κον, τήν Με-γα-λο-σπη-λαι-ώ-τισ-σαν, τήν προ-στά-τι-δα τῆς Μο-νῆς τῆς με-τα-νοί-ας μου καί τήν φι-λό-στορ-γον μη-τέ-ρα τῆς ζω-ῆς μου, καί εἰς πάν-τας τούς ἁ-γί-ους τούς πε-ρι-σκέ-πον-τάς με διά τῶν θε-ο-δέ-κτων εὐ-χῶν των.

Εὐ-γνω-μο-σύ-νην καί εὐ-χα-ρι-στί-ας ὀ-φεί-λω πρός ἅ-παν-τας τούς Σε-βα-σμι-ω-τά-τους Ἀρ-χι-ε-ρεῖς, τούς συγ-κρο-τοῦν-τας τήν Ἱ-ε-ράν Σύ-νο-δον τῆς Ἱ-ε-ραρ-χί-ας τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας τῆς Ἑλ-λά-δος, πού ἐ-πέ-βλε-ψαν μέ ἀ-γά-πην καί στορ-γήν πρός τήν ἀ-να-ξι-ό-τη-τά μου καί μέ ἀ-νέ-δει-ξαν, μέ τήν τι-μί-αν καί θε-ο-κί-νη-τον ψῆ-φον τους, Ἐπί-σκο-πον καί Μη-τρο-πο-λί-την τῆς θε-ο-σώ-στου, ἱστο-ρι-κῆς καί πα-νεν-δό-ξου Μη-τρο-πό-λε-ως Κα-λα-βρύ-των καί Αἰ-γι-α-λεί-ας εἰς δι-α-δο-χήν μά-λι-στα τοῦ γεν-ναι-ό-φρο-νος ὁ-μο-λο-γη-τοῦ καί ἀ-γω-νι-στοῦ πο-λυ-σε-βά-στου προ-κα-τό-χου καί Γέ-ρον-τός μου, Μη-τρο-πο-λί-του κ. Ἀμ-βρο-σί-ου.

Ἐ-πι-θυ-μῶ, ὅ-μως, Μα-κα-ρι-ώ-τα-τε, νά στρα-φῶ τήν ὥ-ραν ταύ-την τήν ἱ-ε-ράν , πρω-τί-στως πρός τό σε-πτόν πρό-σω-πόν Σας ὡς πρός πα-τέ-ρα ἀ-γα-θόν καί νά Σᾶς ἐκ-φρά-σω τήν ὁ-λο-κάρ-διον εὐ-γνω-μο-σύ-νην μου. Κα-τα-φι-λῶ μέ βα-θύ-τα-τον σε-βα-σμόν καί ἀφο-σί-ω-σιν τήν χα-ρι-τό-βρυ-τον δε-ξιάν Σας, «τήν ἡ-γι-α-σμέ-νην καί κε-χα-ρι-τω-μέ-νην καί τό με-τα-δο-τι-κόν τῆς θεί-ας χά-ρι-τος ἔχου-σαν.. καί χα-ρι-σμά-των πα-ρε-κτι-κήν». Σᾶς εὐ-γνω-μο-νῶ ὄ-χι μό-νον δι-ό-τι διά τῶν τι-μί-ων χει-ρῶν Σας ἐν-τός ὀ-λί-γου θά λά-βω τήν τρι-σμέ-γι-στον χά-ριν τῆς Ἀρ-χι-ε-ρω-σύ-νης, ἀλ-λά καί δι’ ὅ-λα τά ἀ-γα-θά καί λί-αν δι-δα-κτι-κά πού ἐ-πί δω-δε-κα-ε-τί-αν ἔ-μα-θον πλη-σί-ον Σας ἀ-πό τῆς πο-λυ-ευ-θύ-νου θέ-σε-ως τοῦ Γραμ-μα-τέ-ως τῆς Ἱ-ε-ρᾶς Συ-νό-δου, πού ἡ ἀ-γά-πη Σας μοῦ ἐ-νε-πι-στεύ-θη. Ἡ σύ-νε-σις, ἡ λι-πα-ρά γνῶ-σις τῶν πο-λυ-πλό-κων ἐκ-κλη-σι-α-στι-κῶν πραγ-μά-των, ἡ βα-θιά πί-στις, ἡ ὀ-ξυ-δέρ-κεια, ἡ δι-ο-ρα-τι-κό-της καί ἡ σω-φρο-σύ-νη πού Σᾶς

χα-ρα-κτη-ρί-ζουν ἀ-πο-τε-λοῦν σπου-δαί-α ἐ-χέγ-γυ-α ἀ-σφα-λοῦς πη-δα-λι-ου-χί-ας τοῦ σκά-φους τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας τῆς Ἑλ-λά-δος «ἐν και-ρῷ χει-μῶ-νος βα-ρυ-τά-του». Ὅ-λα ὅ-σα ἐ-δι-δά-χθην πλη-σί-ον σας ὅ-λα αὐ-τά τά χρό-νια θά ἀ-πο-τε-λοῦν δι' ἐ-μέ πο-λύ-τι-μα πνευ-μα-τι-κά ἐ-φό-δια διά τήν τα-πει-νήν ἀρ-χι-ε-ρα-τι-κήν καί ποι-μαν-το-ρι-κήν δι-α-κο-νί-αν μου εἰς τόν Ἀμ-πε-λώ-να τοῦ Κυ-ρί-ου μας. Ὁ Ἅγιος Θε-ός εὔ-χο-μαι νά Σᾶς χα-ρί-ζει γιά ἔ-τη πολ-λά εἰς τήν Ἐκ-κλη-σί-αν Του.

Ἐ-πί-σης ἐ-πι-θυ-μῶ νά μνη-μο-νεύ-σω αὐ-τήν τήν ἀ-γί-αν ὥ-ραν μέ βα-θύ-τα-τον σε-βα-σμόν καί εἰ-λι-κρι-νῆ υἱ-ι-κήν εὐ-γνω-μο-σύ-νην τοῦ σε-πτοῦ ὀ-νό-μα-τος τοῦ ἀ-οι-δί-μου ἀ-πο-στο-λό-φρο-νος Ἀρ-χι-ε-πι-σκό-που Ἀ-θη-νῶν καί πά-σης Ἑλ-λά-δος κυ-ροῦ Χρι-στο-δού-λου, μέ τοῦ ὁ-ποί-ου τήν πα-τρι-κήν εὐ-λο-γί-αν προ-σε-λή-φθην ὡς με-τα-κλη-τός Κλη-ρι-κός τῆς Ἱ-ε-ρᾶς Μη-τρο-πό-λε-ως Κα-λα-βρύ-των καί Αἰ-γι-α-λεί-ας, εἰς τήν Ἱ-ε-ράν Σύ-νο-δον τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας τῆς Ἑλ-λά-δος. Ἄς εἶ-ναι αἰ-ω-νί-ως ἀ-νέ-σπε-ρος καί φω-ταυ-γής ἡ μνή-μη του καί εἴ-θε νά ἔ-χω τήν ἀ-γί-αν εὐ-χήν Του.

Εὐ-χα-ρι-στί-ας θερ-μάς, υἱι-κήν εὐ-γνω-μο-σύ-νην καί σε-βα-σμόν ἐκ-φρά-ζω καί πρός Ἐ-σᾶς, Σε-βα-σμι-ώ-τα-τε Γέ-ρον-τα καί πα-τέ-ρα μου. Σεῖς μέ χει-ρο-κρα-τή-σα-τε μέ τήν στι-βα-ράν δε-ξιάν Σας καί μέ ὁδη-γή-σα-τε εἰς τήν μο-να-χι-κήν πο-λι-τεί-αν, διά τῶν εὐ-χῶν τοῦ τό-τε Πνευ-μα-τι-κοῦ μου πα-τρός, Ἀρ-χιμ. Παύ-λου Πα-πα-λε-ξί-ου, νῦν δέ Σε-βα-σμι-ω-τά-του Μη-τρο-πο-λί-του Σερ-βί-ων καί Κο-ζά-νης, τόν ὁ-ποῖ-ον ἐκ μέ-σης καρ-δί-ας εὐ-γνω-μο-νῶ. Σεῖς, τι-μι-ώ-τα-τε Δέ-σπο-τα, ὡς πα-τήρ φι-λό-στορ-γος, μέ ἐ-μυ-στα-γω-γή-σα-τε εἰς τά ἐν-δό-τε-ρα τοῦ θυ-σι-α-στη-ρί-ου διά τῆς εἰς δι-ά-κο-νον καί, ἐν συ-νε-χεί-ᾳ, εἰς πρε-σβύ-τε-ρον χει-ρο-το-νί-ας, πού ἔ-λα-βα ἀ-πό τά τί-μια χέ-ρια Σας. Πο-λύ-τι-μη κλη-ρο-νο-μιά οἱ συμ-βου-λές καί οἱ δι-δα-χές Σας, ἐστή-ρι-ξαν τά πρῶ-τα δει-λά βή-μα-τα τῆς μο-να-χι-κῆς καί ἱ-ε-ρα-τι-κῆς δι-α-κο-νί-ας μου καί στη-ρί-ζουν μέ-χρι σή-με-ρα τήν πο-ρεί-αν μου, ἰ-δι-αι-τέ-ρως σέ ὧ-ρες με-γά-λων θλί-ψε-ων καί ἰ-σχυ-ρῶν δο-κι-μα-σι-ῶν, πού ἡ ἀ-γά-πη τοῦ Θε-οῦ μου ἐ-πέ-τρε-ψεν καί λί-αν προ-σφά-τως νά ὑ-πο-μεί-νω. Δό-ξα τῷ Θεῷ, πάν-των ἔ-νε-κεν! Κυ-ρί-ως, ὅ-μως, τό φω-τει-νόν πα-ρά-δειγ-μά Σας μοῦ ἐ-δί-δα-ξεν τήν ἀ-ξί-αν τῆς ἀπο-στο-λι-κῆς ἀ-πλό-τη-τος, τό με-γα-λεῖ-ον τῆς τα-πει-νώ-σε-ως, τόν πλοῦ-τον τῆς εἰ-λι-κρί-νειας καί τῆς ἀ-νι-δι-ο-τέ-λειας, ἀ-φοῦ κα-θη-με-ρι-νῶς ἀ-νε-κά-λυ-πτα *εἰς τό τί-μιον πρό-σω-πόν Σας* τί ση-μαί-νει ἕ-νας Ἐ-πί-σκο-πος νά θυ-σιά-ζει *«τήν ψυ-χήν αὐ-τοῦ ὑ-πέρ τῶν προ-βά-των». (Ἰ-ω.10,11).* Σᾶς εὐ-χα-ρι-στῶ εὐ-γνω-μό-νως «κα-τά πάν-τα καί διά πάν-τα.» Θα εἶ-μαι δί-πλα Σας πάν-το-τε υἱ-ός εὐ-γνώ-μων καί ὁ-λο-πρό-θυ-μος.

Ἐ-πι-προ-σθέ-τως, εὐ-χα-ρι-στῶ τούς Σε-βα-σμι-ω-τά-τους Μη-τρο-πο-λί-τας, οἱ

ὁ-ποῖ-οι μέ τό-σην ἀ-γά-πην καί τι-μήν πρός τήν ἐ-λα-χι-στό-τη-τά μου ἠ-θέ-λη-σαν νά γί-νουν σή-με-ρον, διά τῆς σε-πτῆς λει-τουρ-γι-κῆς καί συμ-προ-σευ-χη-τι-κῆς συμ-με-το-χῆς τους πο-λύ-τι-μοι συγ-κυ-ρη-ναῖ-οι εἰς τόν Ἀρ-χι-ε-ρα-τι-κόν σταυ-ρο-α-να-στά-σι-μον δό-λι-χόν μου.

Εὐ-γνω-μό-νως ὡ-σαύ-τως ἐ-πι-θυμῶ νά εὐ-χα-ρι-στήσω ὅ-λους τούς κατά πάντα ἀ-ξί-ους Ἀρ-χι-γραμ-μα-τεῖς τῆς ἀ-γίας καί Ἱ-ε-ρᾶς Συ-νό-δου τῆς Ἐκ-κλη-σίας τῆς Ἑλ-λά-δος, καί ὅ-λους τούς πρα-γμα-τικά σπου-δαί-ους κλη-ρι-κούς καί τούς φι-λο-τί-μους λα-ϊ-κούς συ-νερ-γά-τας στήν δε-κα-ο-κτα-ετῆ ἱ-ε-ρο-συ-νο-δι-κήν μου πο-ρείαν καί δι-α-κο-νίαν. Πρῶ-τον εἰς αὐ-τόν τόν ἱ-ε-ρόν κα-τά-λο-γον τῆς εὐ-γνω-μο-σύ-νης ἀ-να-γράφω, πάνυ ἀ-ξι-ο-χρέως, τόν κατά πάντα *«ἰ-σό-ψυ-χον»* (Φι-λιπ.2,20) ἀ-δελ-φόν μου καί ἐ-πι-στή-θιον φί-λον ἀπό τῶν εὐ-λο-γη-μέ-νων ἐ-κεί-νων χρό-νων τῆς πρώ-της νε-ό-τη-τός μας, Σε-βα-σμι-ώ-τα-τον Μη-τρο-πο-λί-την Σερ-ρῶν καί Νι-γρί-της, κ. Θε-ο-λό-γον. Μέ βα-θείαν εὐ-γνω-μο-σύ-νην εὐ-χα-ρι-στῶ τούς Σε-βα-σμι-ω-τά-τους Μη-τρο-πο-λί-τας Πα-τρῶν κ. Χρυ-σό-στο-μον, Πει-ραιῶς κ. Σε-ρα-φείμ, Κο-ρίν-θου κ. Δι-ο-νύ-σιον, Κη-φι-σίας κ. Κύ-ριλ-λον, Χίου κ. Μᾶρ-κον, Νέας Ἰ-ω-νίας κ. Γα-βριήλ, Πε-ρι-στε-ρί-ου κ. Κλή-μεν-τα, κα-θώς ἐ-πί-σης, καί τόν νῦν Ἀρ-χι-γραμ-μα-τέ-α τῆς Ἱε-ρᾶς Συ-νό-δου ἐ-ψη-φι-σμέ-νον Ἐ-πί-σκο-πον Ὡρεῶν κ. Φι-λό-θε-ον. Ἐ-πί-σης μέ αἰ-σθή-μα-τα εἰ-λι-κρι-νοῦς εὐ-γνω-μο-σύ-νης ἀσπά-ζο-μαι τάς χα-ρι-το-βρύ-τους δε-ξιάς τῶν Σε-βα-σμι-ω-τά-των Μη-τρο-πο-λι-τῶν, Σπάρ-της κ. Εὐ-στα-θί-ου, Σά-μου κ. Εὐ-σε-βί-ου, Και-σα-ρια-νῆς κ. Δα-νι-ήλ, Σύ-ρου κ. Δω-ρο-θέ-ου, Χαλ-κί-δος κ. Χρυ-σο-στό-μου, Μεσ-ση-νί-ας κ. Χρυ-σο-στό-μου, Ἰ-λί-ου κ. Ἀ-θη-να-γό-ρου ὡς καί τοῦ πνευ-μα-τι-κοῦ μου δι-δα-σκά-λου, Μη-τρο-πο-λί-του Με-σο-γαί-ας κ. Νι-κο-λά-ου γιά τήν πολ-λήν τους ἀγά-πην πρός τό τα-πει-νόν μου πρό-σω-πον.

Μέ αἰ-σθή-μα-τα εὐ-γνω-μο-σύ-νης ἐ-πί-σης εὐ-χα-ρι-στῶ τούς ἀ-γα-πη-τούς μου πα-τέ-ρας καί ἀ-δελ-φούς συμ-μο-να-στάς εἰς τήν σε-βα-σμί-αν Μο-νήν τῆς με-τα-νοί-ας μου, τῆς Πα-να-γί-ας τῆς Με-γα-λο-σπη-λαι-ω-τίσ-σης, διά τήν ἀ-γά-πην, τήν προ-σευ-χήν καί τήν συμ-πα-ρά-στα-σίν τους καθ΄ ὅ-λα τά χρό-νια τῆς μο-να-χι-κῆς μου πο-λι-τεί-ας καί τῆς δι-α-κο-νί-ας μου ὡς Ἡ-γου-μέ-νου Αὐ-τῆς. Συμ-πο-ρευ-τή-κα-με ἀ-δελ-φι-κῶς, συμ-προ-σευ-χη-θή-κα-με, συλ-λει-τουρ-γή-σα-με, πα-λέ-ψα-με, μέ στή-ρι-ξαν καί τούς στή-ρι-ξα σέ δύ-σκο-λες στιγ-μές καί πει-ρα-σμούς. Ἡ Πα-να-γί-α Μη-τέ-ρα μας εἴ-θε νά εὐ-λο-γή-σει τήν Ἱ-ε-ράν Μο-νήν τοῦ Με-γά-λου Σπη-λαί-ου ὥ-στε νά εὐ-ρε-θεῖ ἕνας νέ-ος καί ἱ-κα-νό-τε-ρος ἐ-μοῦ, Πα-τέ-ρας καί προ-στά-της Αὐ-τῆς, πρός συ-νέ-χι-σιν καί κα-τά Χρι-στόν προ-κο-πήν τοῦ ἱ-ε-ροῦ ἔρ-γου.

Τόν πο-λύ σε-βα-στόν μου π. Ἰ-ω-άν-νην Πε-τρό-που-λον, Γε-νι-κόν Ἀρ-χι-ε-ρα-τι-κόν

Ἐ-πί-τρο-πον τῆς Ἱ-ε-ρᾶς Μη-τρο-πό-λε-ως Κα-λα-βρύ-των καί Αἰ-γι-α-λεί-ας, πού ἐκ νε-α-ρᾶς ἡ-λι-κί-ας μοῦ ἐ-νέ-πνευ-σε τόν ἅ-γιον πό-θον διά τήν ἰ-ε-ρω-σύ-νην καί μέ ἐ-νί-σχυ-ε πνευ-μα-τι-κῶς, εὐ-γνω-μό-νως εὐ-χα-ρι-στῶ. Εὐ-χα-ρι-στῶ γιά τίς προ-σευ-χές του τόν π. Χρῆ-στον Ρέλ-λαν, Ἐ-πί-τι-μον Γε-νι-κόν Ἀρ-χι-ε-ρα-τι-κόν Ἐπί-τρο-πον Αἰ-γί-ου καί ἐ-πί πολ-λά ἔ-τη πο-λύ-τι-μον συ-νερ-γά-την τοῦ σε-πτοῦ μας Ποι-με-νάρ-χου.

Εὐ-χα-ρι-στῶ ὁ-λο-θύ-μως τόν Πα-νο-σι-ο-λο-γι-ώ-τα-τον Ἀρ-χιμ. π. Ἰ-ω-α-κείμ Βε-νι-α-νά-κην, Πρω-το-σύγ-κελ-λον τῆς Ἱ-ε-ρᾶς Μη-τρο-πό-λε-ως Κα-λα-βρύ-των καί Αἰ-γι-α-λεί-ας, ὅ-λους τούς πα-ρόν-τας πα-τέ-ρας καί ἀ-δελ-φούς, Κα-θη-γου-μέ-νους, ἀ-δελ-φούς κλη-ρι-κούς, τούς ἐγ-γύς καί τούς μα-κράν ἀ-δελ-φούς καί πα-τέ-ρας, τίς Ὁ-σι-ώ-τα-τες Μο-να-χές, τούς ἐκ-προ-σώ-πους τῶν Ἀρ-χῶν, τῆς Το-πι-κῆς Αὐ-το-δι-οι-κή-σε-ως Αἰ-γι-α-λεί-ας καί Κα-λα-βρύ-των, τούς ἐκ-προ-σώ-πους φο-ρέ-ων καί συλ-λό-γων καί ὅ-λους τούς τι-μί-ους ἀ-δελ-φούς καί πα-τέ-ρας, κλη-ρι-κούς καί λα-ϊ-κούς τῆς Ἱ-ε-ρᾶς Μη-τρο-πό-λε-ως Κα-λα-βρύ-των καί Αἰ-γι-α-λεί-ας, πού θε-λή-σα-τε νά μοῦ χα-ρί-σε-τε τήν πο-λύ-τι-μον χα-ράν τῆς συμ-με-το-χῆς σας εἰς τήν προ-σω-πι-κήν μου Πεν-τη-κο-στήν, ἐρ-χό-με-νοι σή-με-ρον εἰς τόν πα-νί-ε-ρον Μη-τρο-πο-λι-τι-κόν Να-όν Ἀ-θη-νῶν, ὥ-στε νά συμ-προ-σευ-χη-θῆ-τε δι’ ἐ-μέ τόν ἀ-τε-λῆ *«ἵ-να ἔλ-θῃ ἐ-π’ ἐ-μὲ ἡ δύ-να-μις καὶ ἡ χά-ρις τοῦ Πα-να-γί-ου Πνεύ-μα-τος».* Με βα-θεῖα συγ-κί-νη-ση εὐ-χα-ρι-στῶ καί ὅ-λους τούς εὐ-σε-βεῖς δα-σκά-λους μου – ζῶν-τας τε καί κε-κοι-μη-μέ-νους- ὅ-λων τῶν ἐκ-παι-δευ-τι-κῶν βαθ-μί-δων.

Ἄ-φη-σα τε-λευ-ταί-ους τούς κα-τά σάρ-κα συγ-γε-νεῖς μου εἰς τούς ὁ-ποί-ους ὀ-φεί-λω αἰ-ώ-νιον εὐ-γνω-μο-σύ-νην καί ἀ-γά-πην. Ἔν-δα-κρυς μνη-μο-νεύ-ω τῆς ἀ-γά-πης, τῆς στορ-γῆς, τοῦ κα-θη-με-ρι-νοῦ ἀ-γώ-νος, τῶν πολ-λῶν κό-πων καί τῶν με-γά-λων μό-χθων τῶν μα-κα-ρι-στῶν γο-νέ-ων μου, Δη-μη-τρί-ου καί Βα-σι-λι-κῆς, πού μέ πολ-λάς θυ-σί-ας, δά-κρυ-α, προ-σευ-χάς καί στε-ρή-σεις ἀ-νέ-θρε-ψαν ἐ-μέ καί τά ἀ-δέλ-φια μου, εἰς τήν ζω-ήν αὐ-τήν. Ἐ-πί-σης μέ βα-θεί-αν συγ-κί-νη-σιν μνη-μο-νεύ-ω καί τοῦ ὀ-νό-μα-τος τῆς μα-κα-ρι-στῆς καί εὐ-γε-νε-στά-της Νι-κο-λί-τσας Λε-νῆ, μη-τρός τοῦ Σε-βα-σμι-ω-τά-του Μη-τρο-πο-λί-του μας κ. Ἀμ-βρο-σί-ου. Ἡ ἰ-δί-α πρίν πολ-λά ἔ-τη εἶ-χε προ-βλέ-ψει ὅ-τι θά δι-α-δε-χθῶ τόν πε-φι-λη-μέ-νον υἱ-όν της καί μέ εἶ-χε πα-ρα-κα-λέ-σει νά στα-θῶ πλη-σί-ον του ὡς *«λαμ-πά-δα ἀναμ-μέ-νη καί υἱ-ός πραγ-μα-τι-κός»*, ὅ-περ, μέ τήν βο-ή-θειαν τοῦ Θε-οῦ θά πρά-ξω. Μνη-μο-νεύ-ω με-τά βα-θυ-τά-του σε-βα-σμοῦ καί τῶν σε-πτῶν ὀ-νο-μά-των τῶν ἀ-να-παυ-ο-μέ-νων ἐν χώ-ρᾳ ζών-των, πα-τέ-ρων, Εὐ-σε-βί-ου Γι-αν-να-κά-κη πνευ-μα-τι-κοῦ καί Γέ-ρον-τος τῆς Γυ-ναι-κεί-ας Ἱ-ε-ρᾶς Μο-νῆς μας, Ἁ-γί-ου Ἰ-ω-άν-νου τοῦ Θε-ο-λό-γου Βε-ρί-νου καί Γε-ωρ-γί-ου Μπίρ-μπα ἐ-πί πολ-λά ἔ-τη Ἀρ-χι-ε-ρα-τι-κοῦ Ἐ-πι-τρό-που Κα-λα-βρύ-των. Εἶ-μαι βέ-βαι-ος ὅ-τι οἱ ψυ-χές τους ἀγάλ-λον-ται τήν στιγ-μήν

αὐ-τήν εἰς τόν οὐ-ρα-νόν καί ἐ-νώ-νουν τάς προ-σευ-χάς τους μέ τάς ἰ-δι-κάς μας. Ἡ προ-σευ-χή τους ἀ-πό τήν Βα-σι-λεί-αν τοῦ Θε-οῦ πού προ-γεύ-ον-ται καί ἡ ἄ-νω-θεν εὐ-χή τους ἀ-πο-τε-λοῦν δι’ ἐ-μέ ἐφό-διον πο-λύ-τι-μον καί ἐ-νί-σχυ-σιν πνευ-μα-τι-κήν.

Εὐ-χα-ρι-στῶ ἐγ-καρ-δί-ως τά κα-τά σάρ-κα ἀ-δέλ-φια μου ὡς καί τίς οἰ-κο-γέ-νει-ές τους, κα-θώς δέν στά-θη-καν πο-τέ ἐμ-πό-διον εἰς τήν κλῆ-σιν καί τήν ἀ-πο-στο-λήν μου, ἀλ-λά μοῦ συμ-πα-ρα-στά-θη-καν πάν-το-τε μέ ἀ-γά-πην, στορ-γήν καί δι-ά-κρι-σιν.

Καί τα- νῦν, Μα-κα-ρι-ώ-τα-τε Πά-τερ καί Δέ-σπο-τα, Σε-βα-σμι-ώ-τα-τοι ἅ-γιοι Ἀρ-χι-ε-ρεῖς, πα-τέ-ρες καί ἀ-δελ-φοί, ὑ-ψώ-σα-τε χεί-ρας ἱκέ-τι-δας καί ἐ-κτε-νῶς δε-ή-θη-τε τοῦ Με-γά-λου καί Ἄ-κρου Ἀρ-χι-ε-ρέ-ως Ἰ-η-σοῦ Χρι-στοῦ ἵ-να, ἐ-μέ τόν εὐ-τε-λῆ καί ἐ-λά-χι-στον ἀ-να-δεί-ξῃ ἄ-ξιον οἰ-κο-νό-μον τῆς με-γά-λης ταύ-της ἀρ-χι-ε-ρα-τι-κῆς τι-μῆς και ἀ-ξί-ας, εὐ-χαῖς καί ἱ-κε-σί-αις τῆς Ὑ-πε-ρα-γί-ας Θε-ο-τό-κου τῆς Τρυ-πη-τῆς καί Με-γα-λο-σπη-λαι-ω-τίσ-σης, τῶν Ὁ-σί-ων Πα-τέ-ρων ἡμῶν Ἱ-ε-ρω-νύ-μου, Λε-ον-τί-ου, Ἀ-λε-ξί-ου τοῦ ἀν-θρώ-που τοῦ Θε-οῦ, Συ-με-ών, Θε-ο-δώ-ρου καί Εὐ-φρο-σύ-νης, Κτι-τό-ρων τῆς Ἱ-ε-ρᾶς Μο-νῆς τοῦ Με-γά-λου Σπη-λαί-ου καί πάν-των τῶν ἁ-γί-ων. *«Ὁ Θε-ός ἱλά-σθη-τί μοι τῷ ἁ-μαρ-τω-λῷ». (Λου-κ18,13****). Ναί Κύ-ρι-ε, σύ οἶ-δας ὅ-τι φι-λῶ σε. Λά-λει Κύ-ρι-ε, ὁ δοῦ-λος Σου ἀ-κού-ει καί ὑπα-κού-ει! Ἀμήν.***

Φωτογραφίες: Γιώργος Φερδής, Θεολόγος-Δημοσιογράφος